

[Gert Petersen]

gen har også vist, at den ville – med elskværdig støtte fra det radikale venstre.

Det var et nederlag for LO, og det var en sejr for Arbejdsgiverforeningen, men man må også sige, at LO i denne sag havde to modparter, både Arbejdsgiverforeningen og regeringen.

Så sagde statsministeren godt nok, at der ikke var indgået nogen aftaler mellem Dansk Arbejdsgiverforening og regeringen. Jeg brugte selv i mit første indlæg det udtryk, at enten var der en aftale, eller også handlede man i forståelse med hinanden, og jeg tror ikke, at selv statsministeren kan benægte, at Arbejdsgiverforening og regering har handlet i forståelse med hinanden. Jo, statsministeren vil prøve på det alligevel, han var inde på selskabsskatten, tantiemernø, prisreguleringen osv. Til dette vil jeg sige, for det første hvad selskabsskatten angår, at den skal jo angivelig finansiere statstilskuddet til arbejdsgiverne. Man tager selskabsskatten med den ene hånd og giver tilskud med den anden. Slutresultatet er oven i købet ekstra positivt for arbejdsgiverne, fordi selskabsskatten kradser man først ind senere, efter at man er begyndt at give det tilskud, der er tale om.

Hvad tantiemerne angår, er vi uendelig lidt imponeret over dette indgreb mod arbejdsgiversiden. Vi ved alle sammen, at der bare er tale om en akkumulation, som så foregår i den tid, der er lagt et loft over, og når den periode er udløbet, eksploderer tantiemer osv., og så har vi igen uligheden, for det er mildest talt ikke det samme, der sker med hensyn til lønningerne; dér skal man nok sørge for at holde igen, også når bestemmelsen om tantiemeloftet er udløbet.

I øvrigt undrer det mig – men det er, fordi man ikke vil være alt for skamløs – at man ikke også har lavet et loft over udbytteerne. Det plejer de socialdemokratiske regeringer gerne at lave i denne sammenhæng, men det anser jeg også for at være den rene fidus, fordi der er tale om, at bare i en periode akkumuleres der, og når så udbytteloftet bliver ophævet efter to eller tre år, ryger udbytteerne i vejret, og så er den klarert.

Det har denne regering altså ikke gjort, og jeg ved så ikke, om det skyldes, at man ikke vil være alt for skamløs, eller det skyldes, at man mener, at bare dette lille, meget beskedne indgreb mod udbytteerne vil være forkert.

Prisloven er ærlig talt heller ikke synderlig imponerende. Der er jo ikke tale om et prisstop, der er tale om en prisregulering, som oven i købet skal administreres af monopoltilsynet, som lider under mandskabsmangel, og hvor der er en lang række unddragelsesmuligheder.

Jeg har da heller ikke hørt nogen minister eller nogen politisk ordfører heroppefra forsikre mig om, at prisstigningerne vil blive holdt på niveau med de tilladte lønstigninger, og det er klogt ikke at forsikre mig om det, for så grove usandheder bør man ikke komme med fra denne talerstol. Der er ingen som helst tvivl om, at prisstigningerne vil løbe langt forud for disse meget, meget, meget beskedne lønstigninger. Det har jeg været inde på under udvekslingen af korte bemærkninger.

Forliget er ikke arbejdsgivernes politik, sagde statsministeren. Det synes jeg til gengæld var temmelig skamløst sagt. Det, som skulle forestille at være en social afbalancering, er jo i virkeligheden, som jeg netop har været inde på, ikke andet end kosmetik. Statsministeren var i øvrigt så klog ikke at nævne den bundne opsparing, som han ellers plejer at nævne som et led i den sociale afbalancering, men denne bundne opsparing er efterhånden så kompromitteret med alt det, der her er kommet frem om den.

Men hvem er det, der har forlangt dyrtidsreguleringen ophævet ved den ene overenskomstsituation efter den anden? Jeg tror, at indtil for fire år siden havde Dansk Arbejdsgiverforening forlangt det ved en 4-5 overenskomstsituationer. Hvornår bliver det gennemført? I 1982. Af hvem? Af denne regering. Og suspensionen af dyrtidsreguleringen, der jo nærmer sig en reel ophævelse, er så blevet forlænget, så den nu er 4-årig.

Hvem har forlangt, at lønstigningerne skulle bringes så langt ned mod nul som overhovedet muligt? Er det LO? Det er det ikke. Det er Dansk Arbejdsgiverforening. Hvem gennemfører det? Dansk Arbejdsgiverforening er ikke i stand til det. Regeringen gennemfører det.

Det er Dansk Arbejdsgiverforenings politik, denne regering fører ud i livet. Det gør den, siger statsministeren – og da var der ikke et øje tørt – for at styrke konkurrenceevnen og nå det afgørende mål: at komme